

Коли я читаю вірш Д. Білоуса "Вічно жива", разом з автором відчуваю обурення за рідну мову. Її забороняли, над нею насміхалися, називали "мужицькою" за епохи царизму. Але мова "не корилася", вона несла "мужицьку правду", була "колюча", "сміялася з ненависних панів". Чому намагалися знищити нашу мову? Бо мова є "душею народу, його культурою,... в мові здійснюється зв'язок часів". Мова — це коріння народу, нації. Без коріння гине рослина, без мови, без спомину згине нація.

І як не можна, за словами поета, заборонити рости дереву, плисти річці, літати птахам, так неможливо заборонити народів розмовляти рідною мовою. Поет підкреслює: "І рідна мова є і вічно буде".

Я згодний з поетом. І вважаю, що необхідно вивчати рідну мову. Якщо ми, молодь, будемо її любити, знати, то не перерветься зв'язок поколінь, не загине мова наша і наш народ.